

[Arentoft.]

tidig et brev med, hvor man bad om tingets medlemmers syn på kunst og på dette blad CRAS. Jeg ved ikke, hvor mange der har gjort sig den ulejlighed at reagere, men jeg har i alt fald gjort det, bl. a. fordi et sådant blad kunne udgives — det er bøger, der kommer med jævne mellemrum — og kan udgives fuldstændig uden offentlig støtte. Det synes jeg nok er værd at lægge mærke til. Hvis kunst skal vurderes herhjemme efter, hvor meget det offentlige vil levere af kunst, så giver jeg ikke så forfærdelig meget for kunstinteressens.

Ordføreren for forslagsstillerne (Børge Pedersen) (FP):

Fremskridtspartiet er meget vel klar over, at den udgift, der er til Statens Kunstfond, i den store sammenhæng ikke betyder alverden. Men den har en meget stor kosmetisk betydning, den er en anstødssten for kunsten, på den måde at der ude i befolkningen er en ganske udtalt mistillid til den måde, Statens Kunstfond gør det på. Denne mistillid smitter af som en kunstfjendtlighed, som kunsten ikke har fortjent. Det er selve kunstfonden, der skaber den kunstfjendtlighed derude, det er ikke bevillingerne til kunsten i og for sig.

Befolkningen er aldeles udmærket klar over, at en ubetydelig del af de offentlige midler, der på alle planer, på kommuneplan, på amtsplan og her på folketingsplan, stilles til rådighed for kunsten, ender i de forkerte lommer, ender hos de mennesker, der optræder som kunstformidlere, og det kan kunsten ikke være tjent med.

Hvis folketingets medlemmer var klar over de tanker, der rører sig hos kunstnerne, så ville de straks være med til at fjerne denne gevækst på sund kunst.

Jeg kan derfor anbefale, at folketingets partier i kulturudvalget tager deres afgørelse op til fornyet overvejelse. Denne sag er ikke uden betydning, og den er specielt ikke uden betydning i den nuværende situation, hvor folketinget er i gang med meget, meget store besparelser, der rammer på alle punkter.

Det synes som om kunsten i dette land er fredet til det yderste, og det skyldes formodentlig, at de, der udnytter kunsten, er en lille bitte klike, som forstår at lægge et

pres på befolkningen ved at sige: det, som I siger, skyldes, at I ingen forstand har på det — vi alene ved. På den måde kommer kunsten og midlerne i de forkerte lommer. En ophævelse af kunstfonden er kun det første skridt til at få ændret dette. Der er mange andre steder inden for kunstformidlingen, de samme ting kan siges.

Jeg anbefaler forslaget til en god udvalgsbehandling.

Kulturministeren (Nathalie Lind):

Jeg skal ikke gå ind i debatten om indholdet af forslaget. Men hr. Poulsgaard siger, at vi i går havde en debat om frisind og tolerance, og antyder, at der i min afvisning af at gå ind i en realitetsbehandling skulle ligge en antydning af, at der ikke var ret for ethvert parti til at fremkomme med sine forslag. Det er selvfølgelig forkert. Når jeg tager afstand, er det, fordi fremskridtspartiet jo har tilkendegivet sit synspunkt i maj måned i år, ganske vist med hr. Vestergaard Eriksen som ordfører. Vi har endvidere i foråret haft en debat om ændring af Statens Kunstfond, hvor fremskridtspartiet også har tilkendegivet sine synspunkter, dengang med hr. Børge Pedersen som ordfører. Derfor er det, jeg spørger mig selv: er det rimeligt, når man ved, at folketinget har stort set nøjagtig den samme sammensætning nu i november måned, som man havde i begyndelsen af maj måned, da at foreslå, at tinget skal bruge sin tid på et forslag, der er så identisk med det tidligere behandlede, at det næsten kunne være et spørgsmål, om ikke det var retsforbundet, der havde oplysningsretten til det. Det sidste siger jeg lidt spøgefuldt, men der står jo tit i bøger: Eftertryk uden kildeangivelse er ikke tilladt. Det kunne måske også have kommet på tale her.

Poulsgaard (FP):

Til kulturministeren vil jeg gerne sige dette: vi har lov til at håbe, at fornuften vil fange også inde i dette høje ting. Der er sket et og andet siden maj. Vi har en arbejdsløshed som aldrig nogen sinde før. Staten skal spare, og hvor kan staten så spare, uden at det gør socialt ondt? Det kan man på disse områder.

Derpå vil jeg gerne vende mig til fru Meta Ditzel, som siger: flere og flere interesserer